

ברכות התורה

Up to now, we have spent little time examining the philosophy of תפלה. That was done intentionally. There are many very good books that deal with the philosophy of תפלה. Our goal is different. It is to examine the sources for the תפילות and the historical and sociological factors that helped shape the structure of the modern סידור. But try as we may to avoid discussing the philosophy of תפלה, we cannot escape it totally. חז"ל sometimes force us to face such an issue by their placement of תפילות. Such is the case when we examine the purpose of placing ברכות התורה within ברכות השחר.

The גמרא never identifies the ברכות התורה as being a part of ברכות השחר. On what basis did חז"ל begin the practice of reciting ברכות התורה within ברכות השחר? Rabbi Joseph Soloveichik, זצ"ל, (the "Rav") in a lecture entitled ברכות התורה and printed in a ספר called: שיעורים לזכר אבא מרי ז"ל, deals with this issue. He begins by establishing two rules concerning לימוד תורה וברכותיה. 1) It is unlawful to study תורה without first making a ברכה. The study of תורה is like any other הנאה that we have in this world. We may not enjoy that הנאה without reciting a ברכה; 2) There is an obligation each day to recite the ברכות התורה and to learn immediately thereafter. The Rav quotes the גמרא תני לא יעמד אדם ויתפלל וכו' אלא מתוך דבר של תורה: ירושלמי ברכות. He then explores the basis for that rule and concludes that not only is תפלה an integral part of עבודה שבלב but that תלמוד תורה is also a necessary element of עבודה שבלב. These are some of his thoughts:

נמצא כי תורה ותפלה מתמזגים לנקודה אחת ולקיום מצוה אחידה של עבודה בלב. ובבירור הנחה זו יש להוסיף ולפרש כי ישנו בתלמוד תורה קיום של תפלה. הלומד תורה הלא עובד את הקב"ה בלבו ובנפשו...לכן ישנו קיום מיוחד של חיבור תורה עם תפלה. מצות עבודה שבלב מתקימת בשלמותה אם מצרף האדם תלמוד עם תחנה, תורה עם בקשה, הגות לב בהלכה עם הגיון לב ושפיכת נפש, כדכתיב "ולעבדו בכל לבבכם" – עבודה בתורתו, עבודה במקדשו. לפיכך אין עומדים להתפלל אלא מתוך דברי תורה.

It is Rabbi Soloveichik's position that in order to properly perform the מצוה of עבודה שבלב each day we must involve ourselves in both תפלה and לימוד תורה.

The issue has deeper roots. What is it about לימוד תורה that elevates it to עבודה שבלב? We may find an answer to that question in another lecture by Rabbi Soloveichik which is

כיבוד אב ואם ותלמוד תורה – ספר – אדם ועולמו reported in the

מצוות תלמוד דורשת הרבה מאד מן האדם: לימוד, ריכוז, העמקה, התמדה וכדומה, אולם שווה הוא כל המאמץ הזה מפני שהמטרה הסופית היא להגיע אל "המיפגש" עם השכינה. דומה הוא לימוד התורה למסע שאינו נגמר לעולם, למהלך לקראת יעד שקשה מאוד להגיע אליו...

בהשקפה היהודית קיימת הקביעה "ושבת עד ה' אלקיך" (דברים ל', ב'). לאחר שהאיש הישראלי הירבה לתהות ולתעות, להיטמע בתרבויות ניכר ובעבודת אלילים – בסופו של דבר מובטח לו כי יזכה לשוב אל אלקיו: "ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך" (שם ד', כט'). מופלא הוא הצו "ובקשתם", לאחר שכבר ידוע וברור, כי אנו מאמינים בני מאמינים. לשם מה צריכים אנו לעסוק בה הרבה בתחום זה של "ובקשתם"? הרי אנו מכירים ברבש"ע מימות אברהם אבינו? למה "ובקשתם"?

אליבא דדעתי מצווה היהודי לעסוק במצוות "ובקשתם" תמיד ולעולם, עד אשר יגיע למצב של "ומצאת כי תדרשנו". זהו תהליך קשה וממושך, ומשום כך חובה לעשותו "בכל לבבך ובכל נפשך". תכלית התהליך היא "ומצאת", ובה תלויה גאולת ישראל כולה. היגיעה במלאכת הדרישה והביקוש היא תוספת משלימה לאמונה ולקיום המצוות כולן. ומטעם זה מחויב אף איש ההלכה המובהק לעסוק בכך. איש ההלכה צריך להיות אף בעל יכולת אינטלקטואלית רבה. בקשת אלוקים היא חלק בלתי נפרד של הרגש האלוקי – הדתי שביהודי.

אנו היהודים נתבעים להיות מקיימי מצוותיו של הקב"ה וגם להשיגו בכל לבבנו ובכל נפשינו, ולהרגיש את נוכחותו לצדנו ולידנו. ואכן, חובה זו של דרישת אלוקים מוטלת היא על כל המאמינים – הלמדנים – אנשי ההלכה, והמאמינים לא הגיעו לדרגות הגבוהות של למדנות והם בבחינת יהודים "סתם".

את הקב"ה חייבים כולנו לדרוש, כי יהא תמיד קרוב אלינו בכל קראינו אליו. אמונתנו תהא אז רצינית ומתקרבת ליעדים של השלימות האפשרית.

That is why תלמוד תורה is so important. That is why we remind ourselves תורה each morning. כנגד כולם as we begin תפלת שחרית.

TRANSLATION OF SOURCES

ל-ברכות התורה - שיעורים לזכר אבא מרי ז"ל - You find that Torah and Tefila meld and become one obligation of service of the heart. In furtherance of this idea one must add and explain that in participating in the study of Torah, there is the fulfillment of the obligation to pray. The way to perform the obligation of service of the heart in its most complete form is by combining the study of Torah with supplication, Torah with personal requests, an intense involvement in Halacha with heartfelt feelings and an outpouring of the soul as it is written: "to serve Him with all your heart"-serve Him through His Torah, serve Him in His Mikdash. Therefore, one should not begin to pray except after studying words of Torah.

אדם ועולמו - כיבוד אב ואם ותלמוד תורה - The mitzvah of studying Torah demands much from Man; concentration, intense involvement, persistence and other intellectual efforts but all that work is worthwhile because its ultimate goal is to reach "a meeting with the Shechinah." The study of Torah is similar to a journey that never ends, to a walk towards a destination that is difficult to reach....

In the Jewish view there exists the rule (Devarim ch. 30, v. 2) "and you will return to your G-d." After a Jew begins to wander and to involve himself in activities that are not appropriate for a Jew-in the end, he is promised that he will be worthy to return to G-d: "and you will seek from there your G-d and you will find Him if you pursue Him with all your heart and all your soul (Devarim ch. 4, v. 29). The commandment to "seek" is surprising because it is well known that we are believers, the children of believers. What purpose is there to our expending effort to "seek"? After all, we have recognized G-d as the Supreme Being since the time of Avrohom our father? Why do we need to "seek?"

It is my opinion that a Jew is commanded to expend effort "to seek" at all times and forever until he reaches the status of one "who sought and then found." This is a journey that is hard and long, and because of that, it must be undertaken "with all your heart and with all your soul." The purpose of the journey is "to find" and the redemption of the Jewish people is dependent on each of us making that journey. The effort involved in seeking and asking is the element that completes our faith and the fulfillment of the mitzvot. For that reason, even a "Quintessential Man of Halacha" must undertake that effort. A Man of Halacha must therefore be a man with substantial intellectual abilities. Seeking out G-d is an inseparable part of the emotional religious bond between Man and G-d that a Jew needs to feel.

We Jews are committed to perform the commandments of G-d and to seek G-d with all of our hearts and with all of our souls, and to feel that G-d is close and by our side. It is for

TRANSLATION OF SOURCES-2

that reason that the obligation to seek G-d is thrust upon all believers, teachers, Men of Halacha and even believers who have not reached a high level of study who are part of the average Jewish population.

We are all obligated to seek G-d because in that way G-d will always be close to us when we need to call out to Him. Our faith will then be sincere. Our effort will bring us closer to fulfilling our goal of having the closest possible relationship with G-d.